

да каже. Той още повече се смути, като забѣлѣза на-смѣшливитѣ и прѣдизвикателни погледи на Радулова.

— Е, дѣдо попе — обади се Тачката, като сѣдаше при Гроздана — кажи сега. Има ли Господъ, а?

Попъ Дочо недоволенъ го стрѣлна съ очи и не му отговори.

— Не е още късно — обърна се той примирително къмъ Гроздана. — Ще видимъ. Ще гледаме да я наредимъ.

— Та вий я нареждате — прѣкъсна го Грозданъ. — Купихте вършачка, ще купите сега и друга. Нали сте все наедно.

— И още единъ златенъ вѣнецъ може да подари Вълчанъ — злобно добави Тачката. Още единъ вѣнецъ отъ Гроздановитѣ ниви. Ехъ, мале! Знамъ азъ какъвъ вѣнецъ му се пада нему — да нажежишъ хубаво нѣкоя перустия, — че на главата му!

Грозданъ поржча ракия. Явно бѣше, че той не искаше само да се почерпи, а да пие, да пие много, за да залѣе и задуши една голѣма и страшна мъка. На-стѣжни напрегнато мълчание, което никой не се рѣшаваше да наруши. Радуловъ бѣше се обърналъ къмъ стѣната и ужъ разгледаше нѣкаква литография, новъ сжщностъ искаше да скрие усмивката си отъ попъ Доча. Той си мислѣше, че вмѣсто него по-добрѣ е да говори сега Тачката. А той вече бѣше взелъ на очи попа.

— Едно нѣщо искамъ да знамъ, дѣдо попе — започна Тачката и повтори тоя въпросъ нѣколко пѣти.

— Какво искашъ да знаешъ? Кажи.

— Едно нѣщо. Дѣ ще погребете Вълчана? Въ черквата ли?

Попъ Дочо кипна, изчерви се, но се въздържа и не каза нищо. Той направи нѣколко крачки изъ кръчмата и погледна часовника си.

— Обѣдъ е вече — каза той на излизане. Трѣбва да си ходимъ. Прощавайте!